

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ 5^{του} ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητάς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἥδη τὴν 30^{ην} παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΖΟΥΑΝΝΑ ΤΡΕΛΑΝ

[Συνέχεια]

— Θὰ θεχθῇς ἐκ μέρους ἐμοῦ τῆς φίλης σου, Κορεντίνε, τὴν ἀνάμνησιν ταύτην. Θέλω νὰ ἐπανέλθῃς εἰς τὴν περιωπὴν σου καὶ νὰ φέρῃς τὸ ὄνομά σου ὡς οἷον κατέστησαν αὐτὸ οἱ πατέρες σου, τέλος δὲ νὰ εἰσθῇς ἴσοι μας καθ' ὅλα. Τοῦτο εἶναι μία ἀρχὴ διὰ νὰ τακτοποιήσῃς τὰς ὑποθέσεις σου καὶ νὰ ἐπισκευάσῃς τὴν ἔπαυλιν. Κατόπιν θὰ ἴδωμεν διὰ τὰ λοιπὰ.

Καὶ ἔτεινε τὸ φύλλον τοῦ χάρτου τῷ Κορεντίνῳ, ὅστις ἀνέγνωσεν αὐτό.

Ἦτο ἐπιταγὴ πεντακοσίων χιλιάδων φράγκων ὑπογεγραμμένη ὑπὸ τῆς Καικιλίας καὶ ἐγκεκριμένη ὑπὸ τῆς μαρκησίας.

Διὰ ταχείας καὶ ἀποτόμου κινήσεως ὁ Κορεντίνος ἔσχισεν αὐτὸ εἰς τεμάχια καὶ τὸ ἔρριψε χαμαί.

— Χρήματα, εἶπε· δὲν ἔχομεν χρεῖαν ἐλεημοσύνης!

Ἡ νεᾶνις ἔμεινε πρὸς στιγμὴν ἐκπληκτος.

— Τί θέλεις λοιπόν; ἐπιθύρισε.

— Τί θέλω, εἶπεν ὁ Κορεντίνος ὑποκώφως. Τίποτε.

— Ἀλλὰ δὲν σὲ ἐννοῶ ἔσο σαφές.

— Ἔστω! λοιπόν! τί ἤθελα, Καικιλία, διότι τώρα, σοὶ τὸ εἶπα, δὲν θέλω τίποτε, οὐδ' ἔχω τὸ δικαίωμα ν' ἀπαιτήσω τί μετὰξὺ μας ὑπάρχει ἄβυσσος ἀδιάβατος. Ἦθελα νὰ ζῶ εἰς τοὺς πόδας σου, νὰ σὲ βλέπω καθ' ἡμέραν, νὰ σοὶ ὁμιλῶ, ν' ἀναπνέω τὸ ἀρώμα τῆς κόμης σου, τὸν ἀέρα, τὸν ὅποιον ἀναπνέεις, νὰ περιβάλλω τὴν εὐκαμπτον ὁσφύν σου διὰ τῶν βραχιόνων μου καὶ νὰ σὲ λατρεύω! Ἰδοὺ τί δὲν ἐτόλμων νὰ σοὶ εἶπω, ἰδοὺ αἱ λέξεις, αἱ ὁποῖαι μοὶ καίουσιν τὰ χεῖλη,

ἰδοὺ ἡ ὑπερτάτη εὐδαιμονία, τὴν ὁποῖαν ὀνειρεύομαι. Ἀλλὰ συγχρόνως ἡσθάνομαι καὶ τὸ ἀδύνατον τοῦ πράγματος!

Καὶ ὅμως σοὶ ὁμολογῶ αὐτὴ ἦτο τὸ γλυκύτερον ὄνειρόν μου καὶ εἶναι ἀκόμη μὲ καταδιώκει καὶ ἡμέραν καὶ νύκτα.

Εἴτε πλησίον μου εἴτε μακρὰν μου εἶσαι δὲν βλέπω εἰμὴ μόνον σέ, μόνον σὲ ποθῶ καὶ διὰ σὲ μόνον ζῶ, καὶ συγχώρησόν μοι, Καικιλία, τὴν βλασφημίαν, σὲ μόνον θέλω. Ἄνευ σοῦ ἡ ζωὴ μοὶ εἶναι μαρτύριον ἀφόρητον.

Κράτησον τὰς εὐεργεσίας σου διὰ τοὺς συγγενεῖς μου. Ἐγὼ μετὰ τινὰς ἡμέρας δὲν θὰ ἔχω πλέον ἀνάγκην.

Τὴν ὥραν καθ' ἣν θ' ἀνήκης εἰς ἄλλον θὰ φονευθῇ.

Καικιλία, φύγε, σὲ ἰκετεύω. Φέρε μαζὺ σου τὴν λατρείαν μου, τὴν εὐγνωμοσύνην μου, καὶ τὰς εὐχὰς μου διὰ τὴν εὐτυχίαν σου. Ἐπραξες ὡς ἄγγελος καὶ ὄχι ὡς γυνή. Φύγε! Χαῖρε! χαῖρε!

Ἡ Καικιλία ἠκροῦτο μετ' ἀφάτου ἡδονῆς τοὺς λόγους ἐκείνους, οἵτινες ἀνταπεκρίνοντο εἰς τὰ γλυκύτερα τῆς ψυχῆς τῆς αἰσθήματα.

Πλησιάζασα εἶπε:

— Λοιπόν, ὁ γάμος αὐτὸς σοὶ ἐμποιεῖ φρίκην.

— Ναί.

Ἡ νεᾶνις ἠθέλησε τότε νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἰσχὺν τοῦ ἔρωτος, ὃν ἐνέπνεε.

Χαῖρε λοιπόν, εἶπε λαμβάνουσα τὰ ἡνία τοῦ ἵππου της.

Ὁ Κορεντίνος ἐστράφη φέρων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου.

— Χαῖρε, ἐπιθύρισε.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ πυροβολισμὸς ἀντήχησε καὶ ἡ Καικιλία βληθεῖσα εἰς τὸ στήθος ὑπὸ σφαίρας ἔπεσεν ἀπὸ τοῦ ἵππου.

Τότε ἀφῆκε τὴν κραυγὴν, ἣν ἤκουσεν ὁ Ζεαννίνος.

— Κορεντίνε, βοήθειαν.

Ὁ Ἰάκωβος εἶχεν ἐγερθῇ καὶ ἵστατο ὀρθος.

— Δυστυχῆς! ἐπιθύρισε ἡ Καικιλία.

Ὁ Κορεντίνος παράφρων ἐκ τῆς ὀδύνης ἐδέχθη αὐτὴν εἰς τοὺς βραχιονὰς του.

— Καικιλία, ἔλεγεν, ἐγέρθητι. Δὲν ἐπληρώθη· ἀδύνατον θὰ ἦμεθα τέρατα!

Καὶ ἀφῆρεσε τὸν στηθόδεσμόν της. Ἐρυθρὰ κηλὶς ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς θέσεως τῆς καρδίας.

Ἰδὼν τὸ αἷμα ὁ Κορεντίνος ἀνέκραξεν:

— Ἀ! εἴμεθα κατηραμένοι.

Ἡ νεᾶνις ἀπεπνίγετο. Ἐφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους της.

— Ἐδῶ πονῶ, ἔλεγε. Κράτει με εἰς τὰ γόνατά σου. Διατί μὲ ἐκτύπησεν. Εἶπέ του ὅτι τὸν συγχωρῶ. Ἦτο πεπρωμένον.

— Ἀλλὰ δὲν θὰ ἀποθάνῃς, ἔλεγεν ὁ Κορεντίνος. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει κανεὶς εἰς αὐτὴν τὴν ἐρημίαν.

— Εἰς μάτην. Ἀποθνήσκω. Χαῖρε!

Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐκλείσθησαν. Τὰ χεῖλη της διηνοίγοντο ἐλαφρῶς καὶ προέφερον τὴν λέξιν:

— Χαῖρε

Καὶ ἐξέπνευσεν.

Ἐμπλεως τότε ὀργῆς ὁ Κορεντίνος ἐπαρεύθη πρὸς τὸν ἀδελφόν του.

— Τώρα, εἶπεν αὐτῷ, ἡμεῖς θὰ λογαριασθῶμεν. Φόνευσον καὶ ἐμέ, ἄθλιε.

— Σὲ προειδοποίησα, ἀπήντησε ψυχρῶς ὁ Ἰάκωβος.

— Πότε;

— Σοὶ εἶπον ἡμέραν τινὰ ὅτι ἂν ἀγαπῶμεν τὴν αὐτὴν γυναῖκα θὰ τὴν φονεύσω.

— Λοιπόν...

Πλὴν δὲν εἶπε τί πλέον. Ἦγνῶει τὰ πάντα.

— Τώρα, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, ἡ ἱστορία αὕτη τῶν ἐγκλημάτων ἐτελείωσεν ὁ ἔνοχος θὰ ἐκλείψῃ. Θὰ εὕρῃς εἰς τὸ δωμάτιόν μου μίαν ἐπιστολὴν, εἰς τὴν ὁποῖαν κατηγορῶ ἐγὼ τὸν ἑαυτόν μου δι' ὅλα. Μετὰ δέκα ἔτη θὰ εἶσαι πολὺ πλούσιος. Παρατήρησε!

Ὁ Κορεντίνος ὀρμήσας ἤρπασε τὸ ὄπλον τοῦ ἀδελφοῦ του.

— Ἀκουσον, Ἰάκωβε, ἡμπορεῖς νὰ ζήσης, δὲν εἶνε ἀληθές; Ἐγὼ δὲν δύναμαι πλέον. Ἀφές με νὰ λάβω τὴν θέσιν σου. Ἄλλως τε εἴμεθα χαμένοι ὅλοι.

— Ἐχεις δίκαιον. Ἡ Ἀγνὴ ἡτιμάσθη.

— Τί λέγεις;

— Ἀπόψε ἤθελε νὰ πνιγῇ καὶ τὴν ἐμπόδισα.

Καὶ ἐν ὀλίγοις τῷ διηγήθη ὅ,τι ἐγνώριζεν.

— Ἡ μήτηρ μας εἶναι τρελλή. Ὁ Ἰ6 θὰ κατηγορηθῇ ὡς συνένοχος διὰ τὸν φόνον τῶν Τρελῶν. Αὐτὸ δὲν δύναται νὰ γείνη. Ἐλθέ!

— Τί θέλεις νὰ πράξῃς;

— Θὰ σοὶ τὸ εἶπω. Ἐλθέ!

— Ἀλλὰ πῶς νὰ τὴν ἐγκαταλείψω ἐδῶ. Ὅχι, ἀδύνατον.

Ὁ Κορεντίνος ἐγονυπέτησε πρὸ τῆς νεκρᾶς καὶ ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας της.

Δὲν ἔπαλλε πλέον.

Ἀφῆνης ἐνεφανίσθη ὁ Ζεαννίνος, ὅστις ἰδὼν τὴν κυρίαν του νεκράν, ἀφῆκεν ἀπέλπιδα κραυγὴν.

— Πολὺ ἀργά! Τὴν ἐφόνευσαν! Εἰσθε λοιπόν θηρία! λησταί! ἄθλιοι!

Καὶ ἐγονυπέτησε πλησίον τοῦ Κορεντίνου.

Ὁ Ἰάκωβος δισταζὼν ἐσκέφθη ὅτι ὁ μάρτυς ἐκεῖνος ἐστενοχώρει αὐτόν καὶ κατεβίβασε τὸ ὄπλον τοῦ σκοπεύων αὐτόν.

Φόνευσον καὶ ἐμέ, θηρίον, εἶπεν ὁ Σακκοράφας. Εἰς φόνος περισσότερον. Καλλίον νὰ ἐφόνευσες ἐμέ παρὰ τὸν ἄγγελον τοῦτον. Θὰ σοὶ ὀφείλον εὐγνωμοσύνην.

Ὁ Κορεντίνος παρενέβη μετὰξὺ αὐτῶν.

— Ἀρκοῦν τὰ ἐγκλήματα, Ἰάκωβε, εἶπε. Πήγαμεν, Ζεαννίνε, ἐπέστρεψε εἰς τὸν πύργον καὶ εἶπε ὅτι οἱ Κερανδαὶ ἐφόνευσαν αὐτόν τὸν ἄγγελον. Δὲν θὰ μνησικακήσω ἐναντίον σου. Πράξον τὸ καθήκόν σου.

— Ἀλλ' ἄθλιε, ἡ δικαιοσύνη θὰ σὰς καταδιώξῃ καὶ τὸ ἱκρίωμα σὰς ἀναμένει. Φύγετε.